

ת"פ 9918/09/15 - מדינת ישראל נגד מחמד ביומי, אחמד אלתמימי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 9918-09-15 מדינת ישראל נ' ביומי ואח'

בפני כב' השופטת ג'ויה סקפה שפירא

המאשימה

נגד

הנאשמים

1. מחמד ביומי 2. אחמד אלתמימי

ב"כ המאשימה: גב' דניאל דהן, מתמחה

ב"כ הנאשם 2: עו"ד רמזי קטילאת

גזר דין- נאשם 2

1. הנאשם 2 (להלן: "הנאשם") הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת התפרעות לפי סעיף 152 לחוק העונשין התשל"ז-1977 ותקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1)-(3) לאותו חוק.

2. נסיבות ביצוע העבירות פורטו בהרחבה בהכרעת הדין. ביום 5.7.14, בשעות אחר הצהריים, אירעה התפרעות באזור העיר העתיקה, בה נטלו חלק כעשרים עד שלושים אנשים. חלקם החזיקו בידיהם מקלות ואבנים. המתפרעים יידו אבנים לעבר שוטרים שנכחו במקום במסגרת תפקידם. הנאשם יחד עם הנאשם 1, השתתפו בהתפרעות וכל אחד מהם יידה מספר אבנים לעבר השוטרים. מטח האבנים פגע באחד השוטרים שהגיע למקום וגרם לפציעתו בכתף ובצוואר.

3. ביום 2.7.17 נגזר דינו של הנאשם 1 והוטלו עליו שנים- עשר חודשי מאסר בפועל ומאסרים מותנים. על גזר דין זה תלוי ועומד ערעור שהגיש הנאשם 1 ועתיד להתברר ביום 4.2.18.

4. בעניינו של הנאשם, אשר היה כבן 19 בעת ביצוע העבירות, הוגש תסקיר מבחן. התסקיר מלמד כי הנאשם רווק, בן 22, גר בעיר העתיקה בירושלים, עובד כאינסטלטור ומשכורתו מהווה מקור פרנסה עיקרי למשפחתו. הנאשם למד בבית ספר עד כיתה ט' והפסיק ללמוד לאחר שנעצר בתיק קודם בגין ביצוע עבירת התפרעות, הורשע ונדון לעונש של עבודות שירות מאסר מותנה והתחייבות. הנאשם הכחיש בפני שירות המבחן את ביצוע העבירות בתיק הנוכחי. קצינת המבחן התרשמה שהנאשם הוא בעל רצון, שאיפות וכוחות לניהול אורח חיים תקין, שבאים לידי ביטוי במסגרת התעסוקתית ולא התרשמה מקיומם של דפוסי התנהגות בעייתיים או עבריינים מגובשים אצל הנאשם, עם זאת התרשמה כי במצבים מסוימים נוטה לפעול באופן אימפולסיבי, ללא שיקול דעת הולם וללא חשיבה מעמיקה על מעשיו. שירות המבחן המליץ לגזור על הנאשם עונש של 180 שעות שירות לתועלת הציבור, כדי לא לפגוע במקור הפרנסה העיקרי של משפחתו, וכן ציין כי אם אין מנו מהטלת עונש מאסר, המלצתו היא כי זה ירוצה

5. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע בעניינו של הנאשם מתחם עונש הולם שבין שנים- עשר לשלושים חודשי מאסר בפועל ולגזור את עונשו בחלקו העליון של המתחם וכן להטיל עליו מאסר על תנאי וקנס, תוך שהדגישה את הערכים המוגנים באמצעות העבירה, את עברו הפלילי של הנאשם וביקשה לשקול שיקולי גמול והרתעה.
6. ב"כ הנאשם טען כי הרשעתו של הנאשם בפציעת השוטר הייתה מכח ביצוע בצוותא ולא דווקא בשל מעשיו שלו, וכן ציין כי העובדה שהנאשם, בניגוד לאחרים, לא היה רעול פנים, מלמדת על העדרו של תכנון מוקדם. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה שבה נגזרו עונשי מאסר קצרים על נאשמים שהורשעו בעבירות דומות, ולטענתו, אף בנסיבות חמורות יותר. ב"כ הנאשם הדגיש את הערכתו של שירות המבחן בנוגע לריבוי גורמי סיכוי אל מול מיעוט גורמי סיכון בעניינו של הנאשם, את חלוף הזמן ואת העובדה שמאז ביצוע העבירות הנאשם ניהל אורח חיים נורמטיבי ולא ביצע עבירות נוספות. עוד הדגיש ב"כ הנאשם את הפגיעה שעלולה להיגרם למשפחתו של הנאשם אם יוטל עליו עונש מוחשי. ב"כ הנאשם ביקש שלא לגזור על הנאשם עונש העולה על עבודות שירות. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי הגשת כתב האישום נגד הנאשם זמן קצר לאחר שזוכה מאישום דומה, אשר על פי הנטען אירע מאוחר לאירוע נשוא ההרשעה הנוכחית, פוגעת בתחושת הצדק.
7. על הערכים המוגנים ונסיבות ביצוע העבירות עמדתי בהרחבה במסגרת גזר דינו של הנאשם 1 והדברים נכונים גם בעניינו של הנאשם. אומר בקצרה, כי מעשיו של הנאשם פגעו בסדר הציבורי, בביטחונם האישי ובתחושת הביטחון של התושבים וכן בביטחונם ושלמות גופם של השוטרים. המעשים בוצעו לאור יום, בלבה של שכונת מגורים ובתקופה רוויה אירועים דומים. הגם שהיקפם של אירועים מסוג זה פחת בחלוף הזמן, אירועים דומים ואף אירועי טרור חמורים מאלה, מתרחשים עדיין מפעם לפעם בירושלים. אמנם לא הוכח כי הנאשם תכנן את השתתפותו באותה התפרעות בתכנון מוקדם, ואולם יש לשקול את העובדה כי אירועי אלימות מסוג זה הם בעלי השפעה רוחבית מעבר למשמעותם הנקודתית במהלך האירוע עצמו. מעשים שכאלה יש בהם כדי לעודד ולסחוף אחרים ליטול חלק באירועים דומים.
8. האבנים שהושלכו על ידי המתפרעים, ובכלל זה האבנים שידו על ידי הנאשם, הושלכו מתוך מטרה לפגוע בשוטרים, והנאשם לא טען אחרת. במהלך האירוע נפצע אחד השוטרים כתוצאה מיידוי האבנים. לא הוכח כי דווקא האבנים שהשליך הנאשם הן אלה שפצעו את השוטר, ואחריותו לפציעה נובעת מכך שנטל חלק בהתפרעות וביצע את העבירות בצוותא עם אחרים, ומכל מקום הנאשם לא הורשע בעבירת פציעה או גרימת חבלה. אבנים הן נשק קר מסוכן, שיש ביכולתו לפצוע, ובמקרים מסוימים אף להרוג, ועל הענישה לבטא את מידת הסכנה הנשקפת כתוצאה משימוש באבן ככלי נשק.
9. המעשים שביצע הנאשם ונסיבות ביצוע העבירות על ידו דומים לנסיבות שבהן בוצעו העבירות על ידי הנאשם 1. משכך ועל בסיס אותה פסיקה שנזכרה בגזר הדין בעניינו של נאשם 1, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם מתחיל בשבעה חודשי מאסר בפועל ומגיע עד לשמונה- עשר חודשי מאסר בפועל ולצד ענישה נלווית של מאסר מותנה, ובמקרים המתאימים גם קנס.

10. הנאשם בן 22 וחצי ולחובתו שני רישומים פליליים קודמים שהתיישנו. בשנת 2011 נקבעה אשמתו של הנאשם ללא הרשעה בעבירות התפרעות וניסיון תקיפת שוטר והוא נדון לעונש שירות לתועלת הציבור והתחייבות להימנע מעבירה. בשנת 2012 הורשע הנאשם בהשתתפות בהתפרעות ונדון לעונש של מאסר בעבודות שירות, שרות לתועלת הציבור, מאסר מותנה והופעלה ההתחייבות שהתחייב להימנע מעבירה. מדובר בעבר פלילי רלבנטי לעבירות שביצע הנאשם כעת, ובכך שונה עניינו של הנאשם מעניינו של הנאשם 1, שהרשעתו הקודמת הייתה שלא ממין העניין. בעברו הפלילי של הנאשם יש כדי ללמד, כי ההליכים המשפטיים שהתנהלו נגדו והעונשים שהוטלו עליו לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע מעשים דומים. אוסיף, כי על רקע רישומים פליליים אלה, אני מתקשה לקבל את התרשמות שירות המבחן בנוגע להעדרם של דפוסים בעייתיים או אלימים אצל הנאשם.

11. מובן כי עמידתו של הנאשם על כך שתובאנה ראיות להוכחת אשמתו, אינה יכולה להוות שיקול להחמרה בעונשו, ואולם אין הוא זכאי ליהנות מאותן הקלות שלהן זוכים מי שנוטלים אחריות על מעשיהם. העובדה שהנאשם לא לקח אחריות על מעשיו היא בעלת משמעות במבט צופה פני עתיד. יש בה כדי ללמד, כי הנאשם לא הפנים את הפסול שבמעשים וקיים חשש כי הוא ישוב לבצעם. לפיכך, ולנוכח העבר הפלילי של הנאשם, סברתי כי יש לשקול בעניינו גם שיקולים של הרתעת היחיד שיבואו לביטוי בתוך מתחם העונש ההולם.

12. לדאבון הלב, אירועי התפרעות דומים לאלה שבהם נטל הנאשם חלק לא עברו מן העולם והם מוסיפים להתרחש מדי פעם בפעם, אף אם בתדירות נמוכה מבעבר, ופוגעים בסדר הציבורי, בביטחון התושבים וביכולתם לנהל שגרת חיים תקינה. ענישה בעלת היבטים של חומרה יכולה לסייע בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות דומות, ועל כן יש לתת משקל מסוים, מדוד, גם לשיקול זה.

13. מאז ביצוע העבירות חלפו כשלוש שנים, שעה שכתב האישום הוגש כשנה וחודשיים לאחר ביצוע העבירות. יש לומר כי חלק מהדיונים במשפט נדחו מטעמים הקשורים להגנה, ואולם בניגוד לנאשם 1, הנאשם התייצב לכל הדיונים שנקבעו, ומובן כי אין לזקוף לחובתו את התנהלותו של נאשם 1, אשר גרמה להתארכות ההליך. משכך, לחלוף הזמן ניתן משקל לזכותו של הנאשם, כמו גם לעובדה כי מאז ביצוע העבירות בתיק הנוכחי, לא ביצע הנאשם עבירות נוספות. ברם, בעובדה האחרונה כשלעצמה אין כדי להצדיק חריגה לקולא ממתחם העונש ההולם.

14. כפי שעולה מתוך תסקיר המבחן ומצא את ביטויו גם בטיעוני הסנגור, עבודתו של הנאשם ושכרו מהווים מקור פרנסה עיקרי למשפחתו. לא נעלמה מעיני העובדה כי הטלת עונש בתוך מתחם העונש ההולם עשויה לפגוע גם בבני משפחתו של הנאשם, ואולם לא מצאתי בכך הצדקה לגזור עונש המצוי מחוץ למתחם ושיקול זה יקבל משקל מדוד בתוך יתר שיקולי הענישה שפורטו לעיל.

15. אין בידי להתייחס לטענה הנוגעת לעיתוי הגשת כתב האישום ביחס לעיתוי זיכויו של הנאשם מהעבירות שבהן הואשם בתיק אחר, מאחר ולא הובאו על ידי מי מהצדדים נתונים קונקרטיים ביחס לכך.

16. לנוכח האמור לעיל, מצאתי לגזור את עונשו של הנאשם בחלקו העליון של מתחם העונש ההולם ואני גוזרת עליו

את העונשים הבאים:

א. חמישה- עשר חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו. ב"כ הנאשם יודיע עד ליום 22.10.17 מה הם ימי מעצרו של הנאשם.

ב. שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון או עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

17. לנוכח טיבן של העבירות, ובשים לב לרכיבי העונש האחרים שנגזרו, לא מצאתי לגזור על הנאשם גם קנס.

18. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ו תשרי תשע"ח, 16 אוקטובר 2017, בנוכחות הצדדים.